

Ladik Katalin

Félek, hogy el fog menni

Keszthelyi Rezsőre emlékezve

vagyok azzal, hogy nem tudom,
hangozhat, ez hogyan történik,
sán hangzik, ha néha is csak,
testem, még ha sokszor
de, ó, miért is hoztam ezt most
idenyúlnak a platánok árnyékai
zen rám, kérem, egy takarót,
ersze, majd, de hadd érzékenyüljek
ozásban ugyan, de ilyenképpen,
alahogyan így, gyereket szeretnék
ersze, a rozsmaringok velem, ahogyan meghal,
de nem is tudom.
dére, és a szél meg billegette a
eraszon, mellettünk, és fecskék
villanóan, föl és le, egy
és, egészen váratlanul, azt
nincs neve a tengernek,
szülődtem volna már, de éppen
am a frissen mosott fűgékét a
cseppeken, ahogyan tudnak
eig, én meg attól voltam ott, hogy
ikor úgy vannak ott
a gyöngyszemek.

Hamva se

Kezek nélk
akiket a szikl
arcát fordít
fájdalom sugárz
lehet taposn
testéből a fény.

A föld még
korhadó ker
láról látott.

Le fogják taposni
a létrák örült tánc
atása véres lesz
ugárzó halál.

Lángol a tenger
cán a seb soha
teste nélkül
nem lesz ugyanez a fény.

Visky András

Kilenc följegyzés az elszakadásról Szirák Péternek

egyedül az anya
folyton az elszakadás
a csönd a sír

*

talán mégis a kertbe
az ablak elé
hogyan lássam hogy nincs

*

vonszolókat viszem
hordom hurcolom
nem neheztelek Lélek

*

fölemelni még egyszer
mint egy lehántolt
jéghideg nyárfát

*